

**பகவத்கீதையில் அர்ச்சனனது மனச்சோர்வும் கிருஷ்ணபரமாத்மாவின்
உளஆற்றுப்படுத்தலும்**

செல்வி : சந்திரகுமார் மதுராஜினி

சிறப்புக்கலைமாணி இந்துநாகரிகத்துறை, யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம்.

rajinichandra15@gmail.com

ஆய்வுச்சுருக்கம்: இந்து சமயமரபில் பிரஸ்தான திரயம் என்று அழைக்கப்படும் முக்கிய நூல்களில் ஒன்றாக பகவத்கீதை காணப்படுகிறது. இது தத்துவ நூலாக மட்டுமன்றி ஒரு சிறந்த உளவியல் நூலாகவும் காணப்படுகிறது. குருதேவதீர்ப்போர்களத்தில் தனது எதிர்ப்படையில் தனது உளமதிப்பிற்கு மிக்க பெரியோர் யாவரும் நிற்பதைக் கண்ணுற்ற அர்ச்சனன் போர் செய்யாது மனச்சோர்வுற்று தேர்த்தட்டில் உட்கார்ந்தான். அப்பொழுது பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கொடுத்த உபதேசத்தால் உற்சாகத்துடன் எழுந்து போர்செய்யத்தயாராகிறான். மக்கள் தமது அன்றாட வாழ்வில் பல்வேறு உள்பிரச்சினைகளை சந்திக்கின்றனர். அத்தகையபோருக்கு பகவத்கீதை சிறந்த ஆற்றுப்படுத்தல் நூலாகவும் உள்போதனைகளை வழங்கும் நூலாகவும் காணப்படுகிறது. நமது வாழ்வில் எத்தகைய துன்பம் நேர்ந்தாலும் நமது கடமைகளை சிறப்பாகச் செய்ய வேண்டும். கடமையிலிருந்து தவறக்கூடாது. இன்பமோ துன்பமோ வெற்றியோ தோல்வியோ எல்லாவற்றையும் சமமாக எடுத்துக் கொண்டு அறிவாளன் தனது விருப்பத்திற்கு ஆக அல்லாவிட்டாலும் உலக நன்மைக்காவது ஆசை அற்றவனாக தொழில் செய்யவேண்டும் என பகவத்கீதை பொது நலக்கருத்தோடு வாழவேண்டிய அவசியம் பற்றிக்கூறுகிறது. செய்ய வேண்டிய காலத்தில் அவரவர் தர்மத்திற்கேற்ப செய்யவேண்டிய கடமைகளை செய்தே ஆகவேண்டும் என்றும் அதிலிருந்து தவற இயலாது என்றும் பகவத்கீதையில் கிருஷ்ணன் அறிவுரை கூறுகிறார். பகவத்கீதையில் காணப்படும் உள்வளப்போதனைகளை வெளிக்கொணர்வதே ஆய்வின் நோக்கமாகும். கீதை பிரச்சினைபால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவருக்கு எவ்வாறான உள்வளப்போதனைகளை வழங்குகிறது என்பதே ஆய்வுப்பிரச்சினையாகும். உளவியல் தாக்கத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு ஆன்மீக வாழ்வு சிறந்த வழிகாட்டலாக அமைகிறது என்பதே ஆய்வின் கருதுகோளாகும்.

கலைச்சொற்கள் : பகவத்கீதை, மனச்சோர்வு, உளஆற்றுப்படுத்தல், ஆத்மா, பற்றற்றவினை.

1. அறிமுகம்

இந்து சமய தத்துவ நூல்களில் சிறப்பு வாய்ந்த நூலாக பகவத்கீதை காணப்படுகிறது. இது பிரஸ்தானதிரயம் என அழைக்கப்படும் இந்து மதத்தின் முக்கியநூல்களில் ஒன்றாக காணப்படுகிறது. பகவத்கீதை எழுந்த காலம் பற்றி தெளிவான ஆய்வுமுடிவுகள் இற்றைவரை முன்வைக்கப்படவில்லை. பகவத்கீதையை உள்ளடக்கியமைந்த மகாபாரத இதிகாசம் ஏறத்தாழ கி.மு 4ம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி 4ம் நூற்றாண்டு வரையான பலநூறு ஆண்டுகளில் உருவானது என்பது ஆய்வாளர் பலரின் பொதுவான கருத்தாகும். எனவே கீதை அவற்றுக்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதிக்குரியது என்பது தெளிவு. பொதுவாக கி.மு 2ம் நூற்றாண்டில் இது எழுந்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து நிலவுவதாக ஆய்வாளர் சுவீரா ஜெயஸ்வால் குறிப்பிடுகின்றார். கி.பி 250 ஆம் ஆண்டுத்தொடக்கத்தில் இது எழுந்திருக்க வேண்டும் என ஆய்வாளர் எஸ்.ஜி.சந்தோய் கருதுவர் . இவ்வாறு பகவத்கீதையின் காலம் பற்றிய கருத்துவேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இதனை நோக்கும் போது பகவத்கீதையானது கி.மு 2ம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி 3ம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்டது என்பதனை அறிய முடிகிறது.

பகவத்கீதை என்ற சொல்லுக்கு தெய்வப்பாடல் என்பது பொருள் குருதேவதீர்ப்போர்க்களத்தில் பாண்டவ கௌரவ அணிகளுக்கிடையில் போர் மூழவிருந்த சூழலில் பாண்டவ வீரனான அர்ச்சனன் உறவுசார் உணர்வுகளைப் பாதிக்கப்பட்டு மனச்சோர்வடைகிறான். இந்நிலையில் சாரதியான கண்ணன் அர்ச்சனனது மனச்சோர்வின் அடிப்படைகளை அகற்றும் வகையில் புத்தி புகட்டுகிறான் தனது தெய்வீக காட்சியை வழங்கி அதன் மூலம் அவனை பேருக்கத்திற்கு நெறிப்படுத்துகிறான். ஈற்றில் சோர்வு அகன்ற அர்ச்சனன் கண்ணன் சொற்படி நடக்க ஆபுத்தமாகிறான். மகாபாரத கதையமைப்பிலே கீதை உபதேசிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பமாக இது காணப்படுகிறது.

இலட்சம் சுலோகங்களோடு கூடிய மகாபாரதத்தில் பீம பருவத்தில் 25ம் அத்தியாயத்திலிருந்து 42ம் அத்தியாயம் வரையான 18 அத்தியாயங்களில் இவ்வுபதேசம் இடம்பெற்றுள்ளது. இப்பதினெட்டு அத்தியாயங்களும் மூன்று சட்கங்களாக பிரிக்கப்பட்டு (மூவாறு அத்தியாயங்களாக பகுக்கப்பட்டு)முறையே கர்மம், பக்தி, ஞானம் என்னும் மூன்று காண்டங்களை கொண்டதாக அமைகின்றது. இப்பதினெட்டு அத்தியாயங்களிலும் கர்மயோகம், இராஜயோகம், பக்தியோகம், ஞானயோகம் என்ற நான்கு யோகங்கள் பேசப்படுகின்றன. தொடக்க நிலையில் இருக்கும் கர்மயோகம் பின் இராஜயோகமாகப் பரிணமித்து பக்தியோகமாகிப் பின் ஞானயோகமாக முற்றுப் பெறுகிறது. என்பதை இவ்வத்தியாயங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இதில் கூறப்படும் நான்கு யோகங்களும் ஒன்றைவிட மற்றது மேலானது என்று கூறவியலாதபடி அனைத்து யோகங்களையும் சமமாக காட்டுவது கீதையின் சிறப்பம்சமாகும். இவை நான்கும் ஒரே காலத்தில் சேர்ந்து கடைப்பிடிக்கப்படும் போது வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் நிறைவேறுவதாக கீதை கூறுகிறது.

மனச்சோர்வு என்றால் என்ன?

உளச்சோர்வு என்பது உள அழுத்தம் என்றும் குறிப்பிடப்படும். இது ஒரு விதமான கவலை தழுவிய உளப்பாங்கு. இது எல்லோருக்கும் ஏற்படக்கூடிய ஒரு சாதாரண அனுபவமாகும். வாழ்க்கையின் ஏதாவது ஒரு கட்டத்தில் வெறுப்பு, சலிப்பு, துக்கம் போன்ற உணர்வுகளால் பாதிக்கப்படுகிறோம். அப்பொழுது மனமானது மனவெறுப்பு போன்ற அசாதாரண மனநிலையைக் கொண்டிருக்கும். இப்படியான மனநிலையைக் கொண்ட மனிதர்கள் கவலையாக, குழப்பமாக, வெறுமையாக, உதவியற்றவர்களாக, எதிர்பார்ப்பற்றவர்களாக, மதிப்பற்றவர்களாக, குற்ற உணர்வுடையவர்களாக, எரிச்சலுடையவர்களாக, அமைதியற்றவர்களாக உணரத்தலைப்படுவர்.

உலகம் முழுவதையும் உலுக்குகிற முதலாவது பொதுச்சுகாதார பிரச்சினையாக இன்று விளங்குவது உளச்சோர்வே ஆகும். இதை ஒரு மனோபாவக்கோளாறு(ஆனெ னுளைமுசனநச) என்றும் உளவியல் அறிஞர்கள் கருதுவர். மனிதர்கள் எல்லோரும் சிற்சிலநேரங்களில் சந்தோசமற்று இருப்பது வழமை. எனினும் மனச்சோர்வு என்று வரும் போது அது மிகவும் வலிமை கூடிய ஒரு நிரந்தர உணர்வாக காணப்படுகிறது. அனைவராலும் கைவிடப்பட்ட ஒரு உணர்வு தோன்றும். நேரம் மிகவும் மெதுவாக ஊர்வது போன்ற எண்ணம் உலுப்பிக்கொண்டிருக்கும்.

மனச்சோர்வு உடையவர்களில் ஒரு பகுதியினர் மிகவும் பணிவாகவும் சோர்வுடனும் காணப்படுவர். வேறு ஒரு பகுதியினர் அமைதியற்ற நிலையில் உறுத்தலுடன் இருப்பர். மனச்சோர்வு உடையவர்களுடன் உரையாடிப் பார்த்தால் அவர்கள் தம்மைத்தாமே குற்றம் சாட்டுபவர்களாயும் தமது வாழ்வுக்கான பொறுப்பையும் கடமைகளையும் தமது கையில் எடுக்கமுடியாதவர்களாயும் இருப்பது தெரியவரும். அத்துடன் இவர்கள் தமது வாழ்வுக்கான புதிய விடயங்களை மேற்கொள்ள ஆர்வம் குன்றியவர்களாக இருப்பார்கள். இங்கு அர்ச்சனனது நிலையும் இதுதான் தன் கண்ணெதிரே தனது பாசத்திற்குரிய உறவுகள் போர்செய்வதற்காக நிற்பதைக் கண்ணுற்ற அர்ச்சனன் தான் போரிட்டால் இவர்களுடையல்லாம் கொலை செய்யவேண்டி வருமே என்பதை எண்ணி மனம் சோர்வடைந்து காண்டபத்தை நழுவவிட்டு தேர்த்தட்டில் உட்கார்ந்தான் அதன்போது அவன் கிருணரிடம் கூறியதாவது,

கிருணா,

என் அவயங்கள் தளர்ச்சியடைகின்றன வாயும் உலர்கிறது. மேலும் எனது உடலில் நடுக்கமும் மயிர்சிலிர்ப்பும் உண்டாகிறது (1 : 29)

எனது மனம் குழப்பமடைவது போல் இருக்கிறது மேலும் நிற்பதற்குக்கூட இயலாதவனாக இருக்கிறேன். (1 : 30)

என புலம்புகிறான். இங்கு அர்ச்சனனது மனச்சோர்வு எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. இவ்வாறாக மனச்சோர்வுற்ற அர்ச்சனன் போரிடாமல் இருப்பதுவே நல்லது என நினைத்து கிருணரிடம்,

ஜனார்த்தனா,

குலத்தை அழிப்பதால் உண்டாகும் கேட்டை நன்கறிந்த நாம் இப்பாவத்திலிருந்து விலகுவது பற்றி ஏன் சிந்திக்கக்கூடாது? (1 : 39)

என்ற வார்த்தைகள் அர்ச்சனனுக்கு போரிடுவதில் விருப்பமில்லை என்பதனை தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இங்கு அர்ச்சனன் தனது உறவுகள் மீது கொண்டுள்ள பாசத்தால் பாதிக்கப்பட்டு தனது கடமையிலிருந்து தவற நினைக்கிறான். இந்நிலையிலேயே பகவான் ஸ்ரீ கிருணர் அவனுக்கு உண்மையை விளக்கி அவனை போருக்கு நெறிப்படுத்தி அவன் தனது சத்திரியனுக்கு உரிய கடமைகளை சிறப்பாக மேற்கொள்ள உதவுகிறார். மனிதர்கள் வாழ்வில் மனச்சோர்வுற்று துவண்டு போன சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கி அவர்களை ஊக்கப்படுத்துவதற்கு ஒரு சிறப்பான ஆலோசகர் இருக்கும் பட்சத்தில் அவர்கள் வாழ்வும் சிறப்புப் பெறும். அவ்வாறு தான் இங்கும் அர்ச்சனன் மனச்சோர்வால் தளர்ச்சியற்ற போது அவனை ஆற்றுப்படுத்துவதாக கிருணர் செயற்படுகிறார்.

ஆற்றுப்படுத்தல் என்பது யாது ?

இதனை வழிகாட்டுதல் என்றும் அழைப்பர். மனித வாழ்க்கையின் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் எல்லா வளர்ச்சிப் பருவங்களிலும் சூழலுடன் பொருத்தப்பாடடைந்து இயைபாக்கம் காணவும் சுயதிறன்களை விருத்தி செய்யவும், பொருத்தமான தெரிவுகளை தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளவும் உளவியல் அணுகுமுறை அடிப்படையில் பயிற்சி பெற்றவர்களால் வழங்கப்படும் உதவியே ஆற்றுப்படுத்தலாக பரிணமிக்கின்றது.

ஆற்றுப்படுத்தலின் நோக்கம் பற்றி ஆர்தர் ஜெ.ஜோன்ஸ் (யு.து.தூழ்ளெ) குறிப்பிடுகையில் ஒருவன் தனக்குத் தேவையானவற்றை புத்திசாலித்தனமாகத் தேர்வு செய்யவும், பொருத்தப்பாட்டு நடத்தையினைப் பெறவும் வாழ்வின் இக்கட்டான தருணங்களில் தான் செய்ய வேண்டியவை யாவை என்பதை புரிந்து கொண்டு செயலாற்றவும் உதவி செய்து, சுய நெறிப்படுத்தல் (எநடக னசைநஉவழை) என்னும் ஆற்றலைத் தொடர்ந்து பெற்றிடச் செய்தல் ஆகும். இது பற்றி சுர் மத்தி!சன் கருத்து தெரிவிக்கையில் தன்னைத்தானே உணர்ந்து சுயவிளக்கம் பெறவும், யதார்த்த நிலைக்கேற்ப இயைபாக்கமடையவும், சுயதிறன்களை வெளிக்கொண்டு வந்து அவற்றை முழுமையாக விருத்திசெய்யவும் ஆற்றுப்படுத்தல் உதவுவதாக குறிப்பிடுகிறார். மனித வாழ்வை சீரமைத்துக்கொள்ள உதவி தேவைப்படும் ஒருவருக்கு அவருக்கு தகமையுள்ள ஒருவரால் வழங்கப்படும் உதவியே ஆற்றுப்படுத்தல் என குரோ குரோ(உசமுற யனெ உசமுற) ஆகிய உதவியாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். (பாலகப்பிரமணியம் தனபாலன் : 2005: 98)

ஆற்றுப்படுத்தலின் முக்கியத்துவம்

1. வாழ்க்கையில் தொழிலின் நோக்கம் விரிவடைந்து மனிதர்களது ஆளுமை விருத்திக்கு
2. மாறிவரும் சூழலுக்கேற்ற உயர்நிலைப்பட்ட பொருத்தப்பாட்டைப் பெற
3. உள்ப்பாதிப்பு தாக்கங்கள் தடைகளை நீக்கி உள ஆற்றலை விருத்தியாக்க
4. மனிதத்துவ பண்புகளை விருத்தியாக்க
5. தனிப்பட்ட பிரச்சினைகள் மன முறிவு , தாழ்வு மனப்பான்மை, விரக்தி, கவலைகளைப் போக்க
6. உள்ப்பாதிப்புகள், தாக்கங்கள், பிறழ்வுகளில் இருந்து விடுதலை பெற
7. உடல் சார்ந்த, உளம் சார்ந்த, சமூகம் சார்ந்த ஆன்மீகம் சார்ந்த நலன்களை பெறுவதற்கு
8. முழு நிறைவான திருப்பியான நல்வாழ்வு வாழ
9. அறிவுத்தேடலுக்கு அப்பால் அன்பு, அரவணைப்பு, ஆதரவு நட்புறவு போன்ற உணர்ச்சித்தேவைகளை நிறைவேற்ற
10. ஆழ்ந்த மன விருப்பங்கள், வேதனைகள், உணர்ச்சிப் பிரவாகங்களைப் பகிர்ந்து சமநிலை பெற

இவ் ஆற்றுப்படுத்தலானது உடல், உள்மனம், கல்வி, தொழில், ஆளுமை, சமூகம், திருமணம், பால் உணர்வு, ஓய்வு நேரம், குடும்பம், முதிர்நிலை தலைமைத்துவம், பிரச்சினைகள் சார்ந்த துறைகளாகப் பரிணமித்துள்ளது. இவ் ஆற்றுப்படுத்தல் (வழிகாட்டல்) என்ற பரந்த செயலாற்றுகையின் மிக முக்கிய ஒரு கூறாக சீர்மியம் உள்ளது. இருளில் வழி தெரியாமல்

தடுமாறும் ஒருவருக்கு கையில் டோர்ச் கொடுத்து பாதையைத் தானே அறிந்து சீரான பயணம் செய்ய உதவும் செயன்முறைக்கு ஒப்பான செயலாற்றுகையாக சீர்மியம் எனப்படும் ஆலோசனை வழங்கும் செயன்முறை உள்ளது. இதனை உளவளத்துணை எனவும் அழைப்பர். உளவளத்துணை என்பதனை அமெரிக்க உளவளத்துணை சங்கம் வரைவிலக்கணப்படுத்தும் போது ஒருவர் வளர்ச்சிக்கு முரணான முட்டுக்கட்டைகளுக்கு முகம் கொடுக்கும் போது அவைகளில் இருந்து வெற்றி பெறுவதற்கு உதவும் நடவடிக்கை என கூறுகிறது. (ரிட்லி ஜயசிங்க : 2010 : 66)

சீர்மியம் என்பது தனியாள் ஒருவர் தனது பிரச்சினைகளை நேரிற் கலந்துரையாடி பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் நுட்பமாகும் என போடின் என்ற பிரயோக உளவியலறிஞர் கருத்துத்தெரிவிக்கின்றார். ஊயசட சு.சுழபநசள (கால் ரோஜஸ்) என்பவர் ஒரு மனிதருக்கு அவரைப்பற்றிய சுயவிளக்கத்தை ஏற்படுத்தி அதன் அடிப்படையில் அவர் எதிர் நோக்கும் பிரச்சினைகளை அவரே தீர்த்துக் கொள்ளுமாறு வழங்கும் உதவியே சீர்மியமாகும்.

சீர்மியம் உளவளத்துணை என்ற அடிப்படையில் சீர்மியருக்கும் (ஆலோசனை வழங்குபவர்), சீர்மிய நாடி (ஆலோசனை பெறுபவருக்கு) இடையில் ஏற்படும் புரிந்துணர்வு வளர்ச்சியினூடான மனிதத்துவ செயன்முறையாகும். அடக்கி ஒடுக்கப்படும் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தி ஆறுதல் பெறுவதற்கு ஒரு பாதுகாப்பான சூழலை இச்செயன்முறை உருவாக்குகின்றது. இச்செயன்முறை உளவியல் விழிப்புணர்வையும் , உள்ளார்ந்த ஆற்றலையும் , ஆளுமை வளர்ச்சியையும் ஏற்படுத்துகின்றது. வாழ்க்கையில் எதிர் நோக்கவேண்டிய ஒவ்வொரு அனுபவங்களையும் வெற்றிகரமாக எதிர்கொள்ளக்கூடிய ஆற்றலை ஒருவரிடத்தில் விருத்தி செய்ய உதவி வழங்கும் செயன்முறை சீர்மியமாகும். என ஆன் ஜோன்ஸ் தெரிவிக்கின்றார்.

இது தனியார் விருத்தியையும், பிரச்சினைகள் வருமூன் தவிர்க்கவும் , பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணவும், மன வேதனை துன்பத்தாக்கங்களில் உள்ளவர்களுக்கு ஆறுதல் பரிகாரமளிக்கும் செயன்முறையாகவுள்ளது. இதன்போது ஆலோசனை பெறுபவருக்கு உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்த சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்டதோடு அவரது பிரச்சினைக்கு முகங்கொடுப்பதற்கான தயார்ப்படுத்தல் நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. ஆலோசனை பெறுபவர் தனது நெருக்கீட்டின் யதார்த்தத்தை புரிந்து கொண்டு தன்னுடைய வளங்களைப்பயன்படுத்தி அதனை தீர்த்துக்கொள்ள உதவியளிக்கப்படுகிறது. இதனை சிந்தனை எழுச்சிக்கூடாகவும், பிரச்சினைக்குத் சில தீர்வுகளை முன்வைப்பதினூடாகவும் மேற்கொள்ளமுடியும்.

இங்கு ஆலோசனை வழங்குபவர் ஆலோசனை பெறுபவர் வெளிப்படுத்தும் உணர்ச்சிகளை சாதாரணமாக ஏற்றுக்கொண்டு ஆரோக்கியமற்ற எதிர்கொள்ளலை மறுத்து, அவற்றினை ஆரோக்கியமான எதிர்கொள்ளலினூடாக வெளிப்படுத்த உதவுவார். ஆலோசனை வழங்குபவர் ஆலோசனை பெறுபவரின் பிரச்சினையை கரிசனையுடன் பொறுமையாக செவிமடுத்து அவருடைய உணர்வுகளை பகிர்வதன் மூலம் நம்பிக்கையை கட்டியெழுப்பி அதன்மூலம் அவர்களுக்கு ஆதரவும் ஆறுதலும் அளிக்கிறார். அவருடைய பாதிப்பினை மற்றும் அவருடைய மனச்சிக்கலை புரிந்துகொண்டு அதனால் அவரை தன்னம்பிக்கை பெறச்செய்கிறார்.

இங்கு ஆலோசனை வழங்குபவர் ஆலோசனை பெறுபவரின் பிரச்சினையை இனங்கண்டு அவரை தீர்வுகாணும் பாதையில் இட்டுச்செல்ல வேண்டும். இதன்போது ஆலோசனை வழங்குபவர் தீர்மானங்களை தீர்ப்பிடாமல், திணிக்காமல் சாத்தியப்படக்கூடிய தீர்மானங்களை ஆலோசனை பெறுபவர் தனது சொந்த தீர்மானங்களாக எடுக்க உதவிசெய்ய வேண்டும்.

ஆன்மா பற்றிய விளக்கத்தை கொடுப்பதன் மூலம் அர்ச்சனனது மனக்குழப்பத்தை நீக்குதல்

ஆன்மா என்பது யாது?

நமது செயல்களானது புலன்கள், அறிவு ஆகியவை ஒன்றோடொன்று இணைந்து இயங்குவதால் நிகழ்கிறது. அறிவுப்புலன்களான கண், காது, முக்கு, நாக்கு, தோல் ஆகியவற்றின் வாயிலாக உள்வாங்கப்படும் நுகர்பொருட்கள் மனதில் பதிவாகின்றன. அந்தப் பொருட்களை மனம்

அறிவின் முன்வைக்கிறது. அவை நல்லவையா? கெட்டவையா? நன்மை தரக்கூடியவையா? தீமை தரக்கூடியவையா? என்பவை போன்ற பாகுபாடுகளை அறிவு செய்கிறது. அறிவு ஒரு முடிவை எடுத்ததின் அந்தமுடிவை மனத்திற்கே திருப்பி அனுப்புகிறது. மனம் அந்த முடிவைச் செயற்புலன்களாக கை, கால், வாய், மலவாய் ஆகியவற்றில் உரியவற்றிற்கு தெரிவித்து அவற்றை செயற்படத்தூண்டுகிறது.

இவ்வாறு புலன்கள் மனம் அறிவு ஆகியவை ஒருங்கிணைந்து இயங்குவதனாலேயே நமது செயல்கள் நடக்கின்றன. இவ்வாறு உடல் இயக்கத்திற்கு தேவையான ஆற்றல் வாய்ந்த சக்தியாக ஆத்மா விளங்குகிறது. இத்தகைய ஆத்மாவின் தன்மைகளை விளக்குவதன் மூலம் கிருணபரமாத்மா அர்ச்சனையை ஆற்றுப்படுத்துகிறார். தன்னினை மக்களை கொலை செய்ய அர்ச்சனன் தயங்குகிறான். அர்ச்சனன் போரிடத்தான் வேண்டும் என்பதற்காக பலவாறான காரணங்களைக்கூறி கிருணன் ஆற்றுப்படுத்துகிறான். அதில் ஒன்று ஆத்மா பற்றிய பகவானின் கோட்பாடுகளாகும்.

வருந்தத் தகாதவர்களைப் பற்றி நீ வருந்துகிறாய். இறந்தவர்களுக்காகவும் இறக்காதவர்களுக்காகவும் அறிஞர்கள் வருந்துவதில்லை. (2:11)

புத்தகங்கள் பல படித்திருப்பவனை பண்டிதன் என்று சொல்வது உலக வழக்கம் . ஆனால் பண்டிதனுக்கு பகவான் தரும் இலட்சணங்கள் வேறு. இயற்கையின் நடவடிக்கைகளை உள்ளபடி அறிந்திருப்பவன் பண்டிதன் ஆவான். சூரியன் தோன்றுவதையும் மறைவதையும் குறித்து யாரும் வருந்தாதிருப்பது போன்று ஜனன மரண தத்துவத்தை அறியும் ஆத்ம ஞானி சாவுக்கு வருந்துவதில்லை. வருந்துவதில் அவனுக்கு அர்த்தம் இல்லை என்பதைக்குறித்தும் மனம் தளராமை பண்டிதனுடைய போக்கு அர்ச்சனனோ தனது ஞான மொழியோடு பொருந்தாத மனத்தளர்ச்சி கொள்கிறான். வினைப்பயனால் தமக்கு வந்து அமையப்போகும் மரணத்தைக்குறித்து பீமர் துரோணர் முதலானோர் சிறிதும் வருந்தாது இருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்களை குறித்து அருச்சுனன் வருந்துவது வியப்பிற்குரியதாகும்.

தேகங்கள் அனைத்தும் தோன்றியவாறு அழியும். எது ஓயாது தகனமாய்க்கொண்டு இருக்கிறதோ அது தேகம். தேகங்களுள் குடியிருக்கும் ஆத்மா அழிவற்றது. முக்காலத்திற்கும் அது பொதுவாயுள்ளது. ஒரு காலத்திலிருந்து இன்னொரு காலத்தில் இல்லாமற்போய்விடுவது அதற்கில்லை.

மனிதர்கள் உடலில் குழந்தைப் பருவமும், இளமையும் முதுமையும் எப்படி வருகின்றனவோ அவ்வாறே வேறு உடலும் அடையப்பெறுகிறது. தீரன் அதில் கலங்கமாட்டான் (2:13)

ஒருவன் குழந்தையாய்க் காளையாகிய பிறகு கிழவனாகிறான். இந்த மாறுதல்களெல்லாம் ஒரே மனிதரிடத்து உண்டாகின்றன. அவ்வாறே ஓர் உடலைவிட்டு இன்னொரு உடலிற்கு செல்கிறான். ஞானிக்கு இவ்வண்மை சுவானுபவமாக விளங்குவதால் அவன் மனக்கலக்கமடைவதில்லை. மாறுபாடுடையது யாவும் உடலுனுடையது என்றும், மாறாத்தன்மை ஆத்மாவினுடைய தென்றும் அறிபவன் தீரன்.

அழிவற்ற, விளக்கமுடியாத, என்றுமுள்ள ஆத்மாவால் தாங்கப்படுகின்ற உடல்கள் யாவும் அழியக்கூடியவை என்று சொல்லப்படுகின்றது. (2 :18)

எவன் இதை கொல்பவன் என்று கருதுகிறானோ, மேலும் எவன் இதைக் கொல்லப்படுபவனாக நினைக்கிறானோ அந்த இருவருமே அறியாதவர்கள் ஆத்மா கொல்வதுமில்லை கொல்லப்படுவதுமில்லை. (2 : 19)

ஒருவன் தான் கொலை செய்கிறேன் என்று கூறும் போதும், கொலை செய்யப்படுகிறேன் என்று கூறும் போதும் அழிவது உடல் மட்டுமே ஆத்மா அழியாத பொருள் மேலும் ஆத்மா என்பது கண்ணுக்கு புலனாகாத ஒரு சக்தியாகும். அதனை வெட்டுவது, எரிப்பது , நனைப்பது உலர்த்துவ தென்பது முடியாத செயலாகும்.

இவ் ஆத்மா ஒருபோதும் பிறப்பதில்லை, இறப்பதில்லை, தோன்றிப்பின் நிலைத்திருப்பது என்பதில்லை. இது பிறப்பற்றது நிலையானது எக்காலத்திலும் உள்ளது. தொன்மையானது உடல் கொல்லப்பட்டாலும் (இது) கொல்லப்படுவதில்லை. (2 : 20)

மனிதன் எவ்வாறு நைந்து போன துணிகளை களைந்துவிட்டு வேறு புதியதை அணிந்து கொள்கிறானோ அவ்வாறே ஆத்மா (சிதைந்துபோன) பழைய உடல்களை விட்டு வேறு புதிய உடல்களை அடைகிறது. (2 : 22)

ஆத்மா சரீரத்தை விடுவதற்கு முன்பே தன்வினைக்கு ஏற்றாற்போன்று சூ'மமாகப் புதியது ஒன்றைப் பண்ணிக்கொள்கிறது. அது காரண சரீரம் என்றும் சூ'ம சரீரம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. மரத்தின் நுண்ணிய விதை போன்று அது நெடுநாள் தோன்றா நிலையிலிருந்து பிறகு பிறக்கிறது. ஸ்தூல உடல் எடுப்பதை நாம் பிறப்பு என்கிறோம்.

இவ்வாறாக உறவுசார் உணர்வுகளால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் அர்ச்சனனுக்கு கிரு'ணபரமாத்மா ஆத்மா என்பது யாது? அதன் இயல்பு எத்தகையது என்பதன் அடிப்படை விளக்கத்தை கொடுப்பதன் மூலம் நீ கொலை செய்யப்போவது உன் உறவினர்களின் உடலை மட்டும் தான் அவர்களது ஆத்மாவை அல்ல. ஆத்மாமானது என்றுமே அழியாத முக்காலத்திற்கும் அழியாத சக்தி. உன் உறவினர்களது இப்போதிருக்கும் தேகமானது உன்னால் அழிக்கப்பட்டாலும் அவர்கள் தமது வினைக்கேற்ப புதிய உடல்களை எடுப்பார்கள். ஆதலால் அவர்களை கொலை செய்யப்போவது குறித்து நீ சிறிதும் கவலை கொல்லாது துணிந்து போர்செய்வாயாக என கிரு'ணபரமாத்மா அர்ச்சனனை ஆற்றுப்படுத்துகிறார்.

கர்மயோகம் (செயல்வழி)

கர்ம வீரன் விருப்பு வெறுப்பு அடைவதில்லை. உற்றார் உறவினர் என்று எண்ணுவதில்லை. இன்பதுன்பங்களை பொருட்படுத்துவதில்லை. கடமையிலிருந்து எள்ளளவும் தவறுவதில்லை. இங்கு அர்ச்சனன் தனது உறவினர்கள் மீது கொண்ட பற்றுக்காரணமாக தனது கடமையிலிருந்து விலகுகிறான். அவன் உறவினர் மீது கொண்ட பற்று அவனை அரசனுக்குரிய சரியான கடமைகளை செய்ய விடாது தடுக்கிறது. இதன் போது கிரு'ணன் கூறும் அறிவுரையானது,

தனஞ்சயா,

பற்றைத் துறந்து, கை கூடுதல், கை கூடாமை ஆகியவற்றை சமமாகக்கொண்டு கர்மயோகத்தில் நின்று செயல்களைச் செய். சமநிலையே யோகம் என்று கூறப்படுகிறது. (2 : 48)

உன் உறவினர் மீது நீ கொண்ட பற்றே உன் கடமையைச் செய்ய விடாது தடுக்கிறது. ஆகவே முதலில் உன்னிடம் உள்ள பற்றைத் துறந்து கொள். அடுத்து சமநிலை யோகி ஆகிவிடு என கிரு'ணர் கூறுகிறார். ஒருவன் தான் எதிர்பார்த்த காரியம் கைகூடுதல், கைகூடாமை என்ற இரண்டிலும் இவற்றில் எது வந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளும் மனோபாவத்துடன் இருந்து தனது செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என கிரு'ணர் கூறுகிறார்.

ஆசையில் மூழ்கியவர்கள் புலனின்பங்களில் நாட்டம் கொண்டவர்களுக்கு பரமாத்மாவில் தீர்மானமான புத்தி நிலைத்திருப்பதில்லை.

இந்த அறிவிலிகள் பிறப்பு என்னும் செயற்பயனைத் தருவதும் புலனின்பங்களையும் செல்வங்களையும் தருவதுமான செயல்களில் ஈடுபடுவர். (2//42-44)

ஆசை என்னும் பாசத்தில் கட்டுண்டு கிடப்பவர்கள் மக்களுள் கடைத்தரமானவர்கள். இம்மையிலும் மறுமையிலும் இந்திரிய சுகங்களை நாடுதல் ஒன்றிலேயே அவர்கள் கண்ணும் கருத்துமாயிருப்பர். அவர்களது கல்வியும் கேள்வியும் சொல்வன்மையும் சிற்றின்பத்தே கையாளப்படுகின்றன. இன்பங்களைப் பெறுவது வாழ்க்கையின் இலட்சியமன்று பரி'ரணமடைவதே முடிவான இலட்சியமாகும். அதற்கு ஞானத்திலும் யோகத்திலும் உறுதிபெற்ற உள்ளம் வேண்டும். வேதத்தின் கருமகாண்டம் ஆனது உலக வாழ்வில்

சிறிநின்பங்களை தேடி அலையும் புன்மையரது புல்லியல்பை நிறைவேற்றுவதற்காக அமைந்தது. பல்வேறுபட்ட இன்பங்களை நாடி பிறவிப்பெருங்கடலில் அழுந்தியிருப்பவர்களுக்கு மட்டும் இது பயன்படும். வேதங்கள் மிகப்பழையன எனினும் அவை புகட்டுவனவெல்லாம் சிறப்பு வாய்ந்தவை என எண்ணி ஏமாற்றமடையலாகாது. வேதங்கள் புகட்டுகின்ற கரும காண்ட அனுட்டானத்தினின்றும் ஒரு காலமும் உறுதியான உள்ளம் சமாதி உண்டாகாது.

அறிவாளன் உலக நன்மைக்காக ஆசையற்றவனாய் தொழில் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு கர்மம் செய்யும் பொழுது வெற்றி-தோல்வி, பேறு-இழப்பு, இன்பம்-துன்பம் இவற்றை சமமாக கருதி செயலைச் செய்ய வேண்டும். செயலை செய்வதில் மட்டுமே அவனுக்கு உரிமை உண்டு. அதன் பலனில் அவனுக்கு உரிமை இல்லை. பலனைக்கருதி வினையைச் செய்யக் கூடாது. அதே போல் கடமையைச் செய்யாமலும் இருக்கக்கூடாது. பலன்கருதிச் செய்யும் தொழில்தான் உலகைப் பிணித்திருக்கும் விலங்கு. பலன்கருதாமல் வினையைச் செய்பவனே கர்மயோகி. வினையின் விளைவுகளைப்பற்றி கருமயோகி கவலைப்படுவதில்லை. பார்க்கின்ற பொருள் அனைத்திலும் பரமனையே கண்டு இறைவனுக்கு சேவை செய்கிறோம் என்ற எண்ணத்தோடு தன்னலமற்ற தொண்டுசெய்து வாழ்வதுதான் கர்மயோகம். கர்மயோகி வெற்றியையும் தோல்வியையும் சமமாகவே நோக்குவான். பற்றற்ற நிலையில் இவன் சமனான மனத்தோடு வேலை செய்கிறான். தனக்கு எது கிட்டும், எது கிட்டாது என்பது பற்றி இவன் சிந்திப்பதில்லை. இவன் பற்றுணர்ச்சி எனும் கீழான நிலையில் இருந்து மேலே செல்வான். இவன் ”ரண நிதானத்தோடு செயல் புரிகின்றான். இத்தகைய அமைதி அல்லது சமனான உள்ளமே யோகம் ஆகும்.

ஆசைதான் எல்லாவகையான துன்பத்திற்கும் காரணம் கர்மவீரன் ஆசாபாசங்களிற்கு அடிமையாவதில்லை. உள்ளத்தில் ஊறுகின்ற உணர்வுகளுக்கு நாம் பலியாகின்ற போது பாவமும் கூடவே விளைகின்றது. கர்ம வீரன் விளைவைப் பொருட்படுத்தாமல் செயலில் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்துகிறான். விளைவில் ஆசை வைக்கிற மனிதன் அந்த விளைவால் நன்மை உண்டாகவில்லை என்றால் ஆத்திரம் கொள்கிறான் அந்த ஆத்திரத்தினால் பாவச்செயல்களைச் செய்து துன்பத்திற்கு ஆளாகிறான். புலன்களை வசப்படுத்தி கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக்கொண்டு செய்யும் செயல்களில் எண்ணத்தை அலையவிடாது செய்யும் தொழிலிலே ஆழ்ந்து மனம் முழுவதையும் அதில் லயப்படுத்தி செயலைச் செய்ய வேண்டும். நாலாந்திசைகளிலிருந்து பல நதிகள் வந்து கலந்திருந்தாலும் எவ்வாறு நீரால் நிரம்பியகடல் நிலைபெற்று மாறாமல் இருக்கிறதோ அவ்வாறே எல்லாவிதமான புலன்நுகர் பொருட்கள் வந்தடைந்தாலும் புலன்களை அடக்கியவன் மாற்றம் அடைவதில்லை. அந்த மனிதன் அமைதியை பெறுகிறான்.(2 : 70). மேலும் பிறர் தர்மத்தை காட்டிலும் தன் தர்மமே மேலானது . ஒருவர் திறம்பட பிறர்செயலைச் செய்வதிலும் பார்க்க தன் செயலை குறைவுபட செய்வதே மேலானது என கிருணர் கூறுகிறார். (3 : 35)

செயல்களை எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்பது பற்றி பகவத்கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது. சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள அவரவர் செயல்களை நான் செய்பவன் என்னும் அகந்தையை ஒழித்து பொறாமையை விடுத்து, பயன்மீது பற்றின்றி, விருப்பு வெறுப்புக்களை நீக்கி, சமநிலையில் நின்று எதையும் சாராமல் எதையும் எதிர்பாராமல், மனத்தூய்மையுடன் ஆர்வத்துடம் ஈடுபாட்டுடன், ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒன்று என எண்ணி தனக்கென எதையும் வைத்துக்கொள்ளாமல் செயல்புரியவேண்டும் என்கிறது கீதை. (2/38,39,47,48,50), (3/7,9,19,25,35), (18/23,26,47,48). எது செய்யவேண்டிய செயலோ அதை துன்பம் எனக்கருதி, உடலை வருத்தவேண்டியிருக்குமென அஞ்சிச் செய்யால் விடுகிறவன் வீரியம் எனும் தியாகம் செய்தவனாகி தியாகத்துக்குரிய பயனை அடையவே மாட்டான்.(18:/ 8)

கீதையில் கூறப்பட்டுள்ள கர்மயோகத்தின் மையக்கருத்து இருமைகளில் சமநோக்கும், பயனில் பற்றிமையும் ஆகும். கண்ணபிரான் அர்ச்சுனனிடம் உள்ளத்திலுள்ள அஞ்ஞானத்தால் விளைந்த உனது ஐயத்தை ஞானமெனும் வாளினால் வெட்டி, கர்மயோகத்தில் நிலைத்து நில். போருக்கு எழுந்திரு (4/ /42) நீ யோகியாகிவிடு (4//46) என கண்ணபிரான் அர்ச்சுனனிடம் கூறுகிறார். ஆனால் போரில் ஈடுபடவில்லை என்றால் உனது புகழை இகழ்ந்து பாவத்தை அடைவாய் என்றும், நன்கு புகழப்பட்டவனுக்கு இகழ்ச்சி மரணத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் துயரம் தருவதாகும் என்றும், சிறுமையடைவாய் என்றும், உனது பகைவர்கள் உன் திறமையை

இகழ்வார்கள் என்றும் கண்ணபிரான் கூறி அர்ச்சனை போரிடுமாறு கர்மயோகத்திற்கு ஆற்றுப்படுத்துகிறார்.

சமத்துவ புத்தியில் நிலைத்திருந்து பாவபுண்ணியங்களுக்கு ஆளாகாமல் திறமையுடன் செயற்படுவது கர்மயோகம் எனப்படும். (2/ÆÆ50).

நடுவு நிலமையில் நிற்கும் ஞானிகள் வினைப்பயனை விட்டொழித்து, பிறவித்தளை நீங்கி, கேடில்லா பெருநிலை அடைகின்றனர். (2/ÆÆ51)

நடுவு நிலை நிற்கும் ஞானிகள் செயலின் நன்மையிலும் தீமையிலும் மனம் தளராது இரண்டையும் சமமாக ஏற்பர். இப்பிறவிக்கு காரணமானது வினைப்பயன் ஆகும். புலனீன்பங்களில் பற்றுவைத்து பலனை எதிர் பார்த்து செய்யும் வினையே பிறவிக்கு காரணமாகிறது. செயல்களில் பற்றைத்துறந்து ஆற்றும் வினை பிறவித்தளையிலிருந்து ஆத்மாவை வெளிக்கொணர்ந்து பிறவாநிலையை ஏற்படுத்துகிறது. ஆகவே பிறவித்தளை நீக்கும் வினையை கர்மவீரன் ஆற்றவேண்டும் என பகவத்கீதை கூறுகிறது.

2. நிறைவுரை

குருத்திரப்போர்களத்திலே அர்ச்சனை தன் எதிர்ப்படையில் தன் மதிப்புமிக்க ஆசான்கள், உறவினர்கள் யாவரும் நிற்பதைக்கண்டு போர் செய்யாது மனச்சோர்வடைகிறான் இத்தகைய வேளையில் பகவான் ஸ்ரீ கிருணர் ஒரு தலைசிறந்த ஆற்றுப்படுத்துனராக வந்து அவனுக்கு ஆத்மா என்றால் என்ன? பிறவி என்பது என்ன? நீ அழிக்கப்போவது அவர்களின் உடல்களை மட்டுமே. அவர்களுடைய கன்மவினை இருக்கும் பட்சத்தில் அவர்கள் மீண்டும் பிறவி எடுப்பார்கள் எனும் விளக்கத்தைக் கூறி அர்ச்சனை போருக்கு ஆற்றுப்படுத்துவதோடு ஒருவன் உலக பந்த பாசங்களில் பற்றற்றவனாக செயல்புரிய வேண்டும் என்பதையும் ஒருவனிடம் காணப்படும் பற்றானது அவனது கடமையைச் சிறப்பாகச் செய்யவிடாது என்பதையும் கூறுகிறார். ஒருவன் தான் செய்யும் செயலை சமநிலை யோகத்தில் நின்று செயல்புரிய வேண்டும். இன்பம்-துன்பம், பேறு-இழப்பு, கைகூடுதல்-கைகூடாமை என்பவற்றை சமமாகக் கருதி தொழிலில் ஈடுபடும் ஞானி வேதத்தின் கர்மகாண்டப்பகுதியில் கூறப்பட்டதைப்போன்று உலக சிற்றின்பங்களைப் பெறுவது வாழ்வின் இலட்சியமாகக்கொள்ளாது, வினைப்பயனை விட்டொழித்து பிறவித்தளை நீங்கி கேடில்லா பெருவாழ்வு பெறுவதையே வாழ்வின் இலட்சியமாகக் கொள்ள வேண்டும் என கிருணபரமாத்மா கூறுகிறார்.

3. உசாத்துணைகள்

ஸ்ரீமத் சுவாமி சித்வானந்தர். (உ.ஆ). (2011). ஸ்ரீ மத் பகவத்கீதை. ஸ்ரீராம கிருண தபோவனம் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம்.

சுப்பிரமணியன், நா. (1996). இந்திய சிந்தனை மரபு. சவுத் ஏசியன் புகல்.

அரங்கசாமி, இரா. (2004). பகவத்கீதை தெளிவைத்தேடி. காவ்யா கோடம்பாக்கம். சென்னை.

ரிட்லி ஜயசிங்க. (2010). உளவியல்சார் உளவளத்துணை அணுகுமுறை. குமரன் புத்தகஇல்லம்.

பாலசுப்பிரமணியம் தனபாலன். (2005). பிரயோக உளவியல்ஐஐ. கங்கைபிண்டீர்ஸ். யாழ்ப்பாணம்.

சிவதாஸ், S. (2009). நலமுடன். "பாலசிங்கம் புத்தகசாலை.

அருட்தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரீரலின். (2010). ஆளுமை மலர் உள ஆற்றுப்படுத்தல். கக்ஸ்ரோன் பிண்டீர்ஸ். கல்வியங்காடு.

ஜமாஹிர், டி.ஆ. (2002). பொது உளவியல் ஓர் அறிமுகம். இலங்கை தென்கிழக்கு ஆய்வுமையம்.